

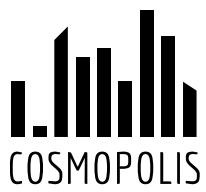
KRÁSNÉ VĚCI

JANELLE
BROWNOVÁ

Bestseller deníku *New York Times*
a nejlepší kniha měsíce na Amazonu

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

KRÁSNÉ VĚCI

JANELLE
BROWNOVÁ

Přeložil Jiří Kobělka

Copyright © 2020 by Janelle Brown

This translation published by arrangement with Random House,
an imprint and division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Jiří Kobělka, 2021

Cover photographs © Ozboy, lucky strokes / Shutterstock,
oxanatravel, geniuslady / Deposit Photos

ISBN 978-80-271-1202-9

Pro Grega

I když jste se mi při našem seznámení nijak zvlášť nelíbil, měl jsem se na Vás začít dívat jinak, protože když se člověk s někým fyzicky setká, okamžitě si uvědomí, že ten druhý je lidská bytost, a ne karikatura zosobňující určité myšlenky. Zčásti i proto se příliš nezapojuji do literárních kruhů; ze zkušenosti totiž vím, že jakmile se s někým setkám a hovořím s ním, už nikdy vůči němu nedokážu projevit intelektuální brutalitu, přestože cítím, že bych ji projevit měl.

– DOPIS GEORGE ORWELLA STEPHENU SPENDEROVI,

15. DUBNA 1938

Prolog

ŘÍKÁ SE, ŽE KDYŽ DO JEZERA TAHOE SPADNE TĚLO, už nikdy nevyplave. Ledově chladná voda v kombinaci s nezměrnou hloubkou brání bakteriím dokonat dílo zkázy, takže se to, co kdysi bývalo člověkem, nemůže rozložit. Místo toho je mrtvé tělo odsouzené mátožně se povalovat po dně až do skonání světa a stává se z něj další shluk organické hmoty, další exponát v tajuplném panoptiku obývajícím neprozkoumané hlubiny Tahoe.

Smrt nezná nerovnost.

Jezero Tahoe je skoro půl kilometru hluboké a dva miliony let staré. Místní obyvatelé si v souvislosti s ním nárokují hezkou řádku „nej“: jejich jezero je prý jedno z nejhlubších v Americe, je nejčistší, nejmodřejší, nejchladnější i nejstarší. Nikdo přesně neví, co se na dně ukrývá, ale všichni si jsou jistí, že je to něco temného a záhadného. Kolují i mýty o místní lochnesce – zdejší příšera se prý jmenuje Tahoeská Tessie, ale přestože se díky ní prodává spousta triček, ve skutečnosti tuhle zkazku nikdo nebere vážně. Na dně jezera v půlkilometrové hloubce však hloubkové kamery zachytily tajuplné tvory: špinavě bílé ryby podobné žralokům, které se vyvinuly tak, že dokážou přežít i v teplotách jen těsně nad bodem mrazu, a jimž krev v žilách koluje tak pomalu, až téměř stojí. Tito živočichové jsou dost možná stejně staří jako jezero samo.

A tradují se i jiné legendy.

Historiky o tom, že když ještě mafie ovládala nevadská kasina, používala toto jezero jako odkládiště těl zavražděných obětí. Historiky o železničních magnátech využívajících jezero jako příhodný masový hrob pro čínské migranty, kteří se v době zlaté horečky ztrhali při pokládání kolejí přes pohoří Sierra Nevada. Historiky o pomstychtivých manželkách, policajtech utržených ze řetězu, vražedných stopách vedoucích k okraji jezera, kde se náhle ztratily. Děti si před spaním vyprávějí strašidelné příběhy o mrtvolách převalujících se po dně s otevřenýma očima, plovajícími vlasy a ve stavu věčné strnulosti.

Nad hladinou jezera tiše sněží. Pod ní pomalu klesá ke dnu lidské tělo s neživýma očima obrácenýma k ubývajícimu světlu. Klesá tak dlouho, až se propadne do temnoty a zmizí.

NINA

1.

NOČNÍ KLUB JE CHRÁM zasvěcený posvátnému uctívání požitkářství. Za jeho zdmi nikdo nikoho nesoudí, nenajdete tu populisty, vzdorohosty ani otravné páprdy, kteří by ostatním kazili zábavu. (Tomu všemu brání sametové provazy natažené před vchodem.) Místo nich se tu promenují holky v kožiších a značkovém hedvábí, dmou se a naparují jako exotičtí ptáci a snaží se zapůsobit na muže s diamanty v zubech. Z lahví vodky za tisíc dolarů tryskají ohňostroje. Všudypřítomný mramor, kůže a mosaz jsou naleštěné tak, až se lesknou jako ryzí zlato.

Diskžokej pouští skladbu s dunivou basovou linkou. Tanečníci jásají. Zvedají telefony ke stropu a spontánně poklepávají na displeje, protože je-li toto jejich chrám, pak sociální sítě jsou jejich Písmem a mrňavý obdélníček displeje představuje prostředek jejich rozmlouvání s Bohem.

To jsou oni, horní jedno procento. Mladí a mimořádně bohatí. Miliardářská děcka, milionářští mileniálové, pozlátkové modly. „Influenceri“. Mají všechno a chtějí, aby o tom věděl celý svět. *Na světě je tolik krásných věcí a my je všechny máme*, hlásá každá jejich fotka na Instagramu. *Prahněte po tomto životě, protože je nejlepší a my jsme ti #vyvoleni*.

Uprostřed toho všeho se nachází žena. Bezstarostně tančí v místě, kde ji oslnivé světlo zasahuje jen jakoby mimochodem a třpytí

se jí na kůži. Tvář má zvláčněnou tenkou vrstvičkou potu, pohazuje lesklými vlasy sem a tam a svíjí se v neúprosném rytmu. Servírky mířící ke stolům ji musí zdaleka obcházet, jinak by jim šumivé nápoje na tácech mohly vybuchnout v jiskřivé spršce. Prostě klasická pařmenka z L. A., která se přišla pobavit.

Když se však člověk podívá pozorněji, v jejích přivřených očích spatří bdělost a ostražitost. Ty tmavé oči někoho pozorují. V hledáčku přitom mají někoho konkrétního, a to muže sedícího u stolu pár metrů od ní.

Ten muž je opilý. Hoví si v boxu se skupinou kámošů – nagelované vlasy, kožené bundy, sluneční brýle Gucci i ve zdejší přitmi. Je jim něco přes dvacet, přes hudbu na sebe hulákají lámánou angličtinou a neskrývaně civí na mladé ženy procházející kolem. Čas od času skloní ten muž obličej ke stolu a natáhne do sebe lajnu kokainu, přičemž jen těsně mine flotilu prázdných sklenic, jimiž stůl doslova přetéká. Když začne hrát skladba od Jay-Z, muž vyleze na sedačku v boxu, zatřepe obřím šampaňským – vzácnou velkoformátovou lahví Cristal – a nápojem okolním hostům postříká hlavou. Holky piští, když jim bublinky za padesát tisíc dolarů ničí šaty a stékají na podlahu, takže na ní v lodičkách hrozí uklouznutí. Muž se řehotá tak divoce, že málem padá ze sedačky.

Servírka přináší k boxu náhradní lahev, a když ji pokládá na stůl, zajíždí jí muž rukou přímo pod sukni, jako by si s šampaňským koupil i ji. Servírka bledne, ale má strach muže odstrčit, protože by mohla přijít o vidinu parádního dýška ve výši rovnající se přinejmenším jejímu měsíčnímu nájmu. Bezmocně zvedá oči a pohledem se setkává s tmavovlasou ženou, která stále tančí pár metrů od ní. A v tu chvíli žena vyráží do akce.

Tančí směrem k muži, načež – jejda! – zakopává, padá přímo na něj a odstrčí mu ruku ze servírčina rozkroku. Servírka vděčně prchá. Muž pronáší pár ruských nadávek, ale pak zaměřuje pohled na ženu a uvědomí si, jaké štěstí mu právě spadlo do klína. Tahle ženská je

totiž krásná, a ani nemůže nebýt, jinak by ji vyhazovači dovnitř vůbec nepustili. Má tmavé a jemné hispánské rysy. Není v klubu nejvíc sexy, nechová se nejvyzývavěji, ale je dobře oblečená a sukně jí končí lákavě vysoko. A co je ze všeho nejdůležitější, vůbec se nezpěčuje, když muž hbitě přesouvá pozornost na ni, nereaguje na majetnickou ruku na svém stehně, nevadí jí jeho nakyslý dech u ucha.

Naopak si k němu a jeho kumpánům ochotně přisedá, nechává si nalít šampaňské a pomalu ho upíjí, zatímco muž dolévá dalších šest sklenic. Ženy přicházejí a odcházejí, ale ona zůstává. Usmívá se, flirtuje s mužem a čeká na okamžik, kdy se pozornost všech přítomných upře na příchod basketbalové hvězdy o pár stolů dál, a v tu chvíli hbitým a tichým pohybem překlápí muži do nápoje obsah číré ampulky s jakousi tekutinou.

Po několika minutách muž sklenici dopíjí. Odsouvá se od stolu a snaží se vstát. V ten okamžik se k němu žena naklání, líbá ho a zavírá přitom oči, aby potlačila zhnusenost, když jí jeho jazyk – vypasený strupovitý slimák – zkoumavě projíždí ústy. Jeho kamarádi na ně valí oči a chrlí ze sebe oplzlosti v ruštině. Když už to žena nemůže vydržet, odtahuje se, šeptá mu cosi do ucha, vstává a tahá ho za ruku. Během pár minut vycházejí z klubu, kde se zřízenec okamžitě staví do pozoru a předjíždí před ně s mužovým banánově žlutým bugatti.

Muž se však cítí trochu divně, jako by byl na pokraji kolapsu. Není si jistý, jestli je to šampaňským, nebo kokainem, ale každopádně zjišťuje, že nedokáže nic namítat, když mu žena bere klíče od auta z ruky a sama usedá za volant. Než na sedadle spolujezdce upadá do mdlob, stačí jí ještě sdělit svou adresu v Hollywood Hills.

Žena opatrně navádí bugatti ulicemi západního Hollywoodu, mívá nasvícené billboardy s reklamami na sluneční brýle a kabelky z teletiny, kličkuje mezi budovami s patnáctimetrovými reklamami na televizní seriály s nominací na cenu Emmy. Po chvíli se ocitá na klidnějších klikatých cestách vedoucích na Mulholland Drive a ce-

lou dobu křečovitě svírá volant. Muž vedle ní chrápe a nechutně se drbe v rozkroku. Když se konečně ocitají před bránou vedoucí k jeho domu, žena se k němu natahuje a silným štípancem do tváře ho probouzí, aby jí sdělil vstupní kód.

Brána se odsouvá a odhaluje modernistické monstrum s kompletně prosklenými zdmi, obrovskou ptačí klec tyčící se nad městem.

Dostat muže ze sedadla spolujezdce dá trochu námahy a během chůze ke dveřím ho žena musí podpírat. Přitom si všímá bezpečnostní kamery a staví se mimo její záběr. Neuniknou jí ani čísla, která muž zadává do bezklíčového zámku vstupních dveří. Na uvítanou se za dveřmi rozeznívá vřískot alarmu. Muž cosi zadává do panelu a i přitom ho žena pozorně sleduje.

Interiér domu je chladný jako muzeum a zhruba stejně lákavý. Bytový architekt zjevně dostal za úkol řídit se heslem „více je někdy více“ a do zdejších pokojů vyplýval celý obsah katalogu Sotheby's. Všechno je vyvedené v kůži, zlatě a sklu, pod křišťálovými lustry stojí kusy nábytku velké jako osobní auta a všechny zdi jsou přepĺácané obrazy. Ženiny podpatky klapou na mramorové podlaze vyleštěné tak, až se leskne jako zrcadlo. Za okny se mihotají a pulzují světla nočního Los Angeles a životy obyčejných lidí zůstávají dole, zatímco muž je pozoruje z výšin svého obydlí a vznáší se bezpečně nad nimi.

Muž znovu upadá do mdlob, takže ho žena musí napůl vléct prostorným domem a hledat jeho ložnici. Nachází ji na horním konci schodiště. Je to frigidní bílé mauzoleum se zebří kůží na podlaze a činčilami na polštářích, hangár s výhledem na podsvícený bazén, který září do noci jako mimozemský maják. Žena dostrkává muže k posteli a povalí ho na zmuchlané povlečení jen pár okamžiků předtím, než se on otáčí na bok a zvrací. Žena uskakuje, aby jí to svinstvo nepostříkalo sandály, a měří si muže chladným pohledem.

Jakmile muž znovu upadá do nevědomí, míří žena do koupelny, kde si zběsile drhne jazyk zubní pastou. Jeho chuť však z úst do-

stat nedokáže. Otřásá se odporem, prohlíží se v zrcadle a zhluboka oddechuje.

Vrací se do ložnice, tiše obchází kaluž zvratků na podlaze a zkusmo do muže štouchá prstem. Nic. Muž se v posteli pomočil.

Teprve teď začíná skutečná práce. Ze všeho nejdřív míří žena do jeho šatny, kde regály od podlahy až po strop vyplňují japonské džíny, tenisky z limitovaných edic, hedvábné košile v barvách zmrzliny a dokonale střižené obleky, z nichž mnohé jsou ještě v původních obalech. Žena zaměřuje pozornost na prosklenou vitrínu uprostřed místnosti, v níž se blyští řada hodinek vykládaných diamanty. Vytahuje z kabelky telefon a fotí je.

Vychází ze šatny a vrací se do obývacího pokoje, kde všechno pečlivě zaznamenává: nábytek, obrazy, umělecká díla. Na bočním stolku stojí řada fotografií ve stříbrných rámech a ona jednu z nich zvedá a zvědavě si ji prohlíží. Je to snímek majitele tohoto domu s jednou rukou přehozenou přes rameno mnohem staršího muže, který má růžové dětské rty našpulené ve vlhkém úšklebku a jemuž se pod bradou stydlivě hromadí laloky. Starší muž vypadá jako nějaký samolibý průmyslový magnát, jímž ostatně také je. Je to Michail Petrov, ruský oligarcha, majitel potašových dolů a příležitostný spolupracovník současného ruského diktátora. A opilý mladík v ložnici je jeho syn Alexej, kterému kamarádi – rozuměj potomci jiných ruských zbohatlíků roztroušených po celém světě – říkají „Alex“. A tenhle palác přetéká uměleckými díly a starožitnostmi jednoduše proto, že je to léty prověřený způsob, jak vyprat ne úplně čisté peníze.

Žena krouží po domě a všímá si předmětů, které poznává z Alexejových profilů na sociálních sítích. Vidí dvojici křesílek designéra Gia Pontiho ze šedesátých let, která mohou stát kolem pětaticeti tisíc dolarů, nebo jídelní stůl se židlemi Ruhlmann z růžového dřeva, jejichž hodnota spolehlivě dosahuje šestimístné cifry. Starožitný italský stůl by byl k mání za dvašedesát tisíc dolarů – žena to

ví přesně, protože si cenu vyhledala, když tento kus nábytku objevila na Alexově Instagramu (kde figuroval spolu s nákupními taškami Roberto Cavalli a byl opatřený hashtagem *#luxusninakupy*). Alex – podobně jako jeho přátelé, ostatní lidé v klubu a stejně jako všichni privilegovaní fakani ve věku třináct až třiatřicet let – totiž každý svůj krok dokumentuje na internetu a žena každý jeho počin pozorně sleduje.

Otácí se, hodnotí situaci, poslouchá zvuky v místnosti. Během let se naučila, že každý dům má vlastní charakter, osobitou paletu emocí, které lze ve chvílích ticha rozpoznat. Domy se ošívají a upokojují, tikají a sténají a ozvěny těchto zvuků prozrazují jejich skrytá tajemství. Ševelivé ticho tohoto domu jí vypráví o chladnosti života uvnitř jeho zdí. Je to dům, který je lhostejný k utrpení a záleží mu jen na pozlátku, lesku a povrchu. Je prázdný, i když je v něm plno.

Žena se v domě ještě chvíli zdržuje, třebaže by neměla, a všechna ta nádherná díla, která Alex vlastní, hltá očima. Prohlíží si obrazy Christophera Woola, Brice Mardena, Elizabeth Peytonové. Chvilí stojí před obrazem Richarda Prince, kde zdravotní sestru ve zkrvavené chirurgické roušce chytá ze zadu jakási stinná postava. Sestra upírá tmavé oči bedlivě před sebe a vyčkává.

I ženě se krátí čas, jsou už skoro tři hodiny ráno. Naposledy prochází místnostmi, nakukuje do koutů, hledá nenápadné blikání bezpečnostních kamer, ale nic nevidí, protože by bylo příliš nebezpečné, kdyby si pařmen jako Alexej nahrával projevy vlastní zhýralosti. Konečně žena vychází z domu a s lodičkami v ruce se bosky přesouvá k Mulholland Drive, kde si volá taxi. Vlna adrenalinu opadá a dostavuje se únava.

Taxík ji veze na východ, do té části města, kde se domy neukrývají za branami a roste kolem nich spíš plevel než pečlivě střížený trávník. Když taxikář zastavuje před bungalovem obrostlým bugenvilií ve čtvrti Echo Park, žena už téměř spí.

Dům je tmavý a tichý. Žena se převléká a zalézá si do postele. Je

příliš unavená, než aby ze sebe smývala vrstvy potu a kouře, které jí ulpívají na kůži.

V posteli už leží muž, nahé tělo má zachumlané v příkrývce. Po jejím příchodu se okamžitě probouzí, podepírá si hlavu loktem a pozorně ji ve tmě sleduje.

„Viděl jsem, jak se s ním líbáš. Mám žárlit?“ Hlas má ztěžklý přízvukem, ale především spánkem.

Žena stále cítí na ústech chuť druhého muže. „Proboha, jen to ne.“

Muž se k ní natahuje a rozsvěcí lampičku, aby si ji mohl lépe prohlédnout. Přejíždí jí očima po tváři a hledá neviditelné modřiny. „Nahnalas mi strach. Tihle Rusové se s ničím nemažou.“

Žena mžourá do světla a její přítel ji hladí dlaní po tváři. „Jsem v pohodě,“ říká žena a veškerá kuráž z ní náhle vyprchává, takže se teď celá třese, tělo se jí chvěje prožitým stresem (ale taky, proč to nepřiznat, rozjařeností z vědomí, že to všechno krásně zvládla). „Odvezla jsem ho domů v tom jeho bugatti. A dostala jsem se dovnitř, Lachlane. Mám úplně všechno.“

Lachlanova tvář se rozjasňuje. „Paráda! Šikovná holka.“ Přitahuje si ženu k sobě, vášnivě ji líbá a škrábe strništěm na bradě. Zvedá ruce a sahá jí pod vršek pyžama.

Žena se k němu přivíjí, přejíždí mu dlaněmi po hladké kůži na zádech a cítí jeho pevné svaly. Když pak upadá do onoho hraničního stavu mezi vzrušením a vyčerpáním, probíhá jí před očima živý sen, v němž jako by minulost, přítomnost a budoucnost splynuly v jedinou nadčasovou šmouhu. Myslí na prosklený dům na Mulholland Drive a myslí na obraz Richarda Prince, na zkrvavenou zdravotní sestru pozorující chladné místnosti před sebou jako mlčenlivý strážný anděl noci. Uvězněná ve skleněném žaláři a čekající.

A Alexej? Ráno se probudí v zaschlé louži vlastní moči a bude si strašně moc přát, aby se mu nerozskočila hlava. Napíše textovku ka-